

Inner Innes

Zrovnoprávnění ředidla vůči barvě je malířský ekvivalent škrtání vyřknutých slov v přítomném momentu. Dochází k ustanovení performativní průhlednosti, průsvitnosti anti-barvy, anti-nánosu.

Na utichlém plátně lze vysledovat stopy dynamických dějů, jež tedy nelze popřít ani zpochybnit. Každý horizontální tah štětce je uvědomělým pohybem v čase, zatímco vertikální pohyb barvy je samovolná, přirozená reakce. Soustava souřadnic zvýrazňuje 2D povahu malby a vymezuje pole působnosti, ano, jedná se o obraz, nikoliv objekt. Autor zároveň pracuje s ředidlem jako s barvou nové dimenze.

Desintegrace je derivace funkce média, které se zdrží svých limitů - jejich překročení zůstává na stěnách ateliéru a fyzicky jej neopouští. Přijetí rozkladu, zániku barvy znamená další fázi jejího vývoje, nikoli znehodnocení. Monochrom oslavuje barvu jako absolutno. Callum Innes prezentuje zranitelnost malby jako její nejcennější vlastnost. Předmětem je lidskost malby. Zdánlivé prázdno má hybnou moc a barva je tímto odzbrojena a pokořena. I tímto je zde doznána omezenost malířství, a přitom je uchopena jako přidaná hodnota. Je sice pravda, že barvu nelze odbourat jako mramor - neboť není schopna příslušného druhu tvárnosti. Získává však charakter.

Napětí je překlopeno v uvolnění. Destrukce, je-li v adekvátní míře užita jako tvůrčí síla, nezapírá, neničí a nedeformuje - oponuje a formuje. Vzniká symbióza barvy a ředidla. Je efemérní a zároveň pevná ve svých principech. Reciproční, komplementární juxtaopozice užitých hybných sil je most mezi uměleckým dílem a neartificiálním divákem, mezi živým a neživým. Děje uvnitř obrazu lze vnímat jako analogie autoimunních, sebedestruktivních aspektů lidské psychiky, nejedná se však o metaforu. Nicméně, realisticky nedokonalá očista malby si může získat empatii člověka.

Posledním momentem je zachování stálosti a pomíjivosti v jednom statusu quo.